

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNI ZBOR

Šubičeva ulica 4, 1000 Ljubljana
t: 01 478 94 00, f: 01 478 98 45, e: gp@dz-rs.si, www.dz-rs.si

SKUPINA POSLANK IN POSLANCEV (prvopodisani Brane Golubovič)

Ljubljana, 15. 1. 2021

**DRŽAVNI ZBOR
REPUBLIKE SLOVENIJE**
g. Igor Zorčič,
predsednik

Zadeva: PREDLOG NEZAUPNICE VLADI REPUBLIKE SLOVENIJE

Na podlagi 116. člena Ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97 – UZS68, 66/00 – UZ80, 24/03 – UZ3a, 47, 68, 69/04 – UZ14, 69/04 – UZ43, 69/04 – UZ50, 68/06 – UZ121,140,143, 47/13 – UZ148, 47/13 – UZ90,97,99 in 75/16 – UZ70a) in 254. ter 255. člena Poslovnika Državnega zbora (Uradni list RS, št. 92/07 – uradno prečiščeno besedilo, 105/10, 80/13, 38/17 in 46/20) skupina poslank in poslancev predlaga Državnemu zboru, da **za novega predsednika Vlade Republike Slovenije izvoli**

g. Karla Viktorja Erjavca, rojenega 21. 6. 1960, stanujočega Stara cesta 21, 4202 Naklo

in s tem **izglasuje nezaupnico Vladi Republike Slovenije.**

prilogi:

- soglasje kandidata
- podpisi poslank in poslancev

Zakaj vlagamo nezaupnico Vladi Republike Slovenije za njeno razrešitev?

Predsednik slovenske vlade Janez Janša ne uživa zaupanja državljanov in državljanov Republike Slovenije,

1. ker od prevzema oblasti marca 2020 sistematično krši temeljna načela ustavne ureditve, kot so delitev oblasti, spoštovanje neodvisnih ustanov in svoboda medijev;
2. ker je z nepremišljenimi potezami ogrozil ugled Slovenije v Evropski uniji in zunanje-politični položaj v mednarodni skupnosti;
3. ker se vlada pod njegovim vodstvom ni znala učinkovito spopasti z epidemijo covid-19 in je Slovenijo privedla v vrh tragične svetovne lestvice umrlih na milijon prebivalcev.

OBRAZLOŽITEV:

Ad 1/ Ker od prevzema oblasti marca 2020 sistematično krši temeljna načela ustavne ureditve, kot so delitev oblasti, spoštovanje neodvisnih ustanov in svoboda medijev.

Leta 2020 se je pokazalo, kar je SDS že pred leti napovedovala z »drugo republiko«: z ignoriranjem ustavnega načela delitve oblasti in neodvisnosti nadzornih institucij in pritiski na medije prevzeti nadzor nad delovanjem prvih in poročanjem drugih ter tako omejiti možnosti za kritično oceno dela vlade in posledično povečati možnosti za obstanek na oblasti tudi po naslednjih parlamentarnih volitvah.

Takšna prizadevanja vlade SDS so v izrazitem nasprotju z vizijo države, za katero smo se državljani Slovenije zavzeli na plebiscitu pred tridesetimi leti. Demokratična Republika Slovenija je nastala kot plod prizadevanj številnih naprednih generacij. Odločilen vpliv na odprto, pluralno in demokratično naravo samostojne slovenske države je imelo duhovno vrenje v civilni družbi druge polovice osemdesetih let prejšnjega stoletja. Svoboda govora in političnega delovanja, neodvisnost medijev in pravosodja, varovanje človekovih pravic in enakost pred zakonom, solidarnost, socialna kohezivnost in okoljska občutljivost, strpnost in kultura ... na teh pilotih smo se ambiciozno dvignili. Zato nima danes nihče – ne posameznik ne politična tvorba – niti pravice niti mandata, da ta načela samovoljno prireja, zanika ali nadomešča.

Vendar pa vlada točno to počne: **pred našimi očmi se izvršuje sicer neizrečen, a neprikrit poskus stranke SDS, da z zlorabo ključnih institucij na podlagi avtokratskih prijemov, korak za korakom, spodje te družbene in državne temelje, redefinira ustavne norme, zaneti razdor in zakocka naš mednarodni položaj.**

Ne gre »le« za izrazito nekompetentnost soočanja z realnimi problemi kot neizbežno posledico kadrovskega voluntarizma in zanikanja strokovne

avtonomije, za zavržno servilnost suverene države do tujih finančnih sponzorjev in ideoloških mentorjev, za privatizacijo javnega in toleriranja korupcije ... Gre za veliko več in veliko hujšega.

Gre za ustavljanje Ustave, najvišjega akta soglasja v neki skupnosti, brez spoštovanja katerega ostane le brezpravje, oblastniška samovolja, avtoritarna država in družba brez prihodnosti.

Navajamo le nekaj najbolj skrajnih primerov tega početja od marca 2020 do danes:

- Vlada SDS vztrajno in sistematično **načenja temeljno ustavno ločitev med posameznimi vejami oblasti**, da bi zavarovala interese premierjeve stranke. Poseganja notranjega ministra v s strani tožilstva zaključene postopke, ki neposredno zadevajo vladajočo stranko in z njo povezane posameznike ali pa jih je v preteklosti politizirala SDS, ter očitno politično motivirano zadrževanje imenovanja tožilcev so le najbolj očiten primer tega.
- Vlada SDS načrtno in z lojalnimi strankarskimi kadri brez referenc **prevzema vodenje ustanov, ki morajo uživati profesionalno neodvisnost** (Policija, NPU, NIJZ, Statistični urad, Urad za preprečevanje pranja denarja, FURS ...), z očitnim namenom pridobitve strankarskega vpliva in koristi na račun javnega interesa.
- Vlada SDS načrtno **potiska Slovenijo v družino najbolj spornih članic EU** s stališča spoštovanja vladavine prava, pravic manjšin, enakopravnosti spolov in spolnih usmeritev, kar, v prihodnosti lahko ogrozi dostop do EU sredstev za pokoronsko okrevanje.
- Vlada SDS si sistematično **prizadeva diskreditirati, finančno ošibiti, razgraditi in podrediti javni servis nacionalne televizije in radia, nacionalne tiskovne agencije in drugih medijev**, ki jih nima pod neposrednim kapitalskim nadzorom, ter skuša tako po avtoritarnem zgledu V. Orbana (in to pogosto prav z madžarskim denarjem!) izničiti medije kot enega ključnih nadzornih mehanizmov javnosti; pri tem gre tako daleč, da ne izvrši niti na seji DZ uzakonjene določbe, ki vlado obvezuje, da izplača STA dolžan znesek.
- Vlada SDS dramatično **spodnaša vse dosežene standarde javnega dialoga in politične razprave** tako z nedopustno nizko ravnijo lastnega komuniciranja kakor tudi z očitno instrumentalizacijo vladnih/državnih kanalov in stranki podvrženih medijev za diskreditacijo kritičnih posameznikov, političnih nasprotnikov in celih skupin civilne družbe; zadnja žrtev te »tovarne zlobe« je predsednik Računskega sodišča, ker je poskrbel, da Računsko sodišče izpelje revizijo nabave zaščitne opreme, ki jo je zahteval DZ.
- Najzgovornejši simptom zavestnega ignoriranja ustavnega reda pa ostaja **ravnanje predsednika vlade ob »nepreklicnem« odstopu ministra za notranje zadeve**, ko je s pobalinskim provociranjem z neodprto kuverto ignoriral svojo obveznost, da obvesti DZ o tem odstopu

in tako dosegel, da notranji minister v nasprotju s 115. členom Ustave, po katerem ministru z odstopom preneha funkcija, še naprej zaseda ta položaj.

- **Predsednik vlade je pripravljen celo neposredno obtožiti Ustavno sodišče** (v primeru začasnega zadržanja izvajanja zakona o naložbah v Slovenski vojski) »sokrivde« za neuspeh pri spopadu z epidemijo, češ da zaradi začasnega zadržanja vlada ne more nabaviti transportnega letala! Tvit z uradnim pečatom Vlade je namreč povzem njegovo izjavo, da *»Ustavno sodišče (...) postaja nevarno z vidika zmožnosti normalnega funkcioniranja države«*!

Sistematična in brezobzirna premočrtnost projekta avtoritarne podreditve in nedemokratske preureditve Slovenije resno grozi, da Slovenije, če bo ta vlada ostala na oblasti do konca mandata, leta 2022 praktično ne bo več mogoče prepoznati, saj bo SDS demontirala sistemske varovalke, razgradila nadzorne ustanove, podredila represivni aparat države, prevzela in ošibila medije, utišala kritične glasove, državo osamila v skupini EU odpadnikov ter ključna podjetja spravila pod kontrolo strankarskih »prijateljev« iz tujine.

Bistvo ustavne demokracije je, da je v njej ravnanje oblasti pravno omejeno z ustavnimi načeli in človekovimi pravicami ter svoboščinami. Ustavna načela so najmočnejši ščit posameznika pred arbitrarnim in samovoljnim ravnanjem oblasti. **Ustavno sodišče je z Odločbo o neveljavnosti sklepov vlade in sklepa ministrice za izobraževanje odločilo**, da demokratične republike ni možno voditi z neutemeljenimi in neobjavljenimi sklepi in da zasebni twitter profil Janeza Janše ne more nadomestiti Uradnega lista Republike Slovenije.

Ad 2 / Ker je z nepremišljenimi potezami ogrozil ugled Slovenije v Evropski uniji in zunanje-politični položaj v mednarodni skupnosti.

Vse od nastopa tretje vlade Janeza Janše se izkazuje sprememba v najpomembnejših zunanjepolitičnih usmeritvah Republike Slovenije. **Slovenija je konec leta 2020 dočakala z bistveno zmanjšanim mednarodnim ugledom in verodostojnostjo.**

Slovenijo je v zadnjih tridesetih letih odlikovala pretežno napredna in uspešna zunanja politika, ki je gradila ugled države kot ene najbolj uspešnih novih članic Evropske unije in v zadnjem desetletju tudi kot del tiste skupine evropskih držav, ki težijo k največji povezanosti in doslednem spoštovanju evropskih pogodb. V tako kratkem času ni bila Sloveniji nikoli povzročena tolikšna mednarodna škoda kot v mandatu sedanje vlade.

Z različnimi dejanji je sedanja vlada spremenila mednarodni položaj in umeščenost Slovenije, pri tem pa ravnala v nasprotju s strateškimi dokumenti slovenske zunanje politike, kot jih določa Državni zbor.

Že ko se Republika Slovenija ni pridružila pismu 17 podobno mislečih držav, v katerem so izrazile zaskrbljenost zaradi posegov v vladavino prava v času epidemije, je ustvarila nevaren precedens, ki je na eni ključnih točk, brez sleherne osnove v zakonsko določenih demokratičnih postopkih in brez

vključevanja pristojnih institucij, začel spreminjati strateško orientacijo slovenske zunanje politike. To se je nadaljevalo z **enostranskim, politično motiviranim vladnim odgovorom Svetu Evrope**, s katerim je zunanji minister napadel svobodo in neodvisnost slovenskih medijev, nadalje tudi z **»osebnim pismom«, priloženim k medresorskemu poročilu o vladavini prava v Sloveniji**.

Zunanjepolitična orientacija in jasen vpogled v to, v kateri krog držav sedanja vlada uvršča Slovenija, je bil viden na letošnjem Blejskem strateškem forumu, ki se ga je v javnosti upravičeno prijel vzdevek »zmenek diktatorjev«.

Vrhunec pa je spreminjanje strateške umeščenosti Slovenije v jedro najbolj povezanih držav EU, zavezanih vladavini prava, doseglo s **pismom predsednika vlade predsedniku Evropskega sveta Charlesu Michelu**, z dne 17. novembra 2020, ki je bilo naslovljeno tudi na predsednico Evropske komisije Ursulo von der Leyen ter voditelja vlad predsedujočega tria, ki ga ob Sloveniji sestavljata še Nemčija in Portugalska. Vsebina pisma kaže, da je Slovenija opustila strateško zavezanost vladavini prava kot eni temeljnih vrednot Evropske unije.

Z zavajajočimi navedbami v pismu je predsednik vlade **pozval tudi k odstopanju od ustaljenih demokratičnih procedur v EU, ki so zapisane v pogodbah**, med drugim tudi od vloge Evropskega parlamenta, edinega neposredno izvoljenega organa Evropske unije. S pismom predsedniku Evropskega sveta je predsednik vlade Slovenijo pridružil problematičnima državama, proti katerima tečejo postopki zaradi avtoritarnih teženj, posegov v človekove pravice ter v pravice manjšin ter celo omejevanja demokratične ureditve, vključno z načelom ločenosti med vejami oblasti, neodvisnostjo sodstva in medijev, kar je vrsta sodb Sodišča EU že prepoznala kot kršitve prava EU.

Slovenija je kot članica Svetovne zdravstvene organizacije (WHO) pod to vlado glasovala proti resoluciji, ki Palestincem na zasedenih ozemljih Zahodnega brega in sirskega prebivalstvu zasedene planote Golan zagotavlja pravico do zdravja. Bila je ena od zgolj 14 držav, ki je glasovala proti. – ob Madžarski, ZDA in Izraelu.

Veliko škodo mednarodnemu ugledu Slovenije so povzročili tudi **nedržavniški in neodgovorni tviti predsednika vlade ob volitvah predsednika Združenih držav Amerike**, ki so bili deležni izjemne in izključno negativne pozornosti svetovne javnosti. Janša je s svojimi sporočili nekritično in popolnoma neosnovano javno dvomil v legitimnost volitev predsednika Združenih držav Amerike, pri tem pa pred volitvami in po njih očitno podpiral Donalda Trumpa, kar je že samo po sebi nesprejemljiv in nevaren diplomatski precedens. Pri tem je bil žaljiv do novoizvoljenega predsednika ZDA in članov njegove ekipe. Nato se je slovenski predsednik vlade zapletel še v spore z uglednimi mednarodnimi predstavniki, diplomati in strokovnjaki za mednarodne odnose. Sprva s Michaelom Carpenterjem, svetovalcem za mednarodne odnose novoizvoljenega predsednika ZDA Bidna, in z Wolfgangom Ischingerjem, predsedujočim *Münchenski varnostni konferenci*. Nekdanji predsednik republike dr. Danilo Türk, ugleden diplomat in odličen poznavalec mednarodnih odnosov, je v pismu Odboru Državnega zbora Republike Slovenije za zunanjo politike

zapisal jasno oceno teh ravnanj: *»Javne izjave predsednika vlade ob predsedniških volitvah v ZDA so sprožile val posmeha po svetu in so osramotile Republiko Slovenijo.«*

Učinki nediplomatskih ravnanj predsednika vlade so očitni tudi mesece po ameriških volitvah. Ugledni svetovni mediji, med njimi francoski *Le Monde* in ameriški *The New York Times*, niso spregledali ali pozabili na sramotne tvite predsednika slovenske vlade tudi po poskusu državnega udara Trumpovih privrženecv in vdoru na washingtonski Kapitol.

Tako je ugledni *The New York Times* v svojem članku 10. januarja 2021 zapisal: *»Pripravljenost in celo entuziazem za biti zaveden je v zadnjih letih postala gonilna sila politike po svetu, še posebej v državah, kot so Madžarska, Poljska, Turčija in Filipini, ki jim vsem vladajo populistični voditelji, spretni v prilagajanju resnice ali njeni iznajdbi. Janez Janša, desničarski populist, ki je postal predsednik vlade v Sloveniji, domovini Melanie Trump, je hitro sprejel Trumpovo laž o njegovi zmagi. Janša mu je čestital po novembrskih volitvah, rekoč, da je 'povsem jasno, da so ameriški ljudje izvolili' Donalda Trumpa in se pri tem obregnil v osrednje medije, ki zanikajo to dejstvo.«*

Pariški *Le Monde* je 8. januarja 2021 zapisal, da *»slovenski premier Janez Janša, ki je s čestitko Donaldu Trumpu za zmago zlomil načelo evropske enotnosti, z izbiro svojih retvitov ne skriva svojih simpatij.«* Članek se zaključuje z vprašanjem: *»Ali lahko pustimo ob strani zahrbtno deviacije od demokracije v določenih državah Evropske unije? V luči tega, kar se je zgodilo v Washingtonu, ima to vprašanje povsem nov pomen.«*

Objave v uglednem mednarodnem tisku ne puščajo nobenega dvoma, kako in kje vidijo Slovenijo zaradi prelomnih zunanjepolitičnih ravnanj sedanje vlade, ki so posledica tako privrženosti skupni skrajno-desni populistični agendi kot velike nepremišljenosti, nespodobnosti in nesposobnosti za vodenje pametne zunanje politike Slovenije.

Posledice ravnanj sedanje vlade so vidne in negativne: **Slovenija je zdaj že boleče očitno uvrščena v problematičen avtorski tabor znotraj Evropske unije.**

To strmoglavlja mednarodni ugled, ki smo ga s skupnimi močmi gradili desetletja po osamosvojitvi. Uničen je bil v nekaj mesecih – in to manj kot pol leta preden bo Slovenija prevzela predsedovanje Svetu EU! Zaupanje v Slovenijo je v evropskih prestolnicah na zgodovinsko nizki ravni, kar Sloveniji s sedanjo vlado onemogoča uspešno izpeljavo zahtevnega projekta predsedovanja in ogroža cilje, ki smo si jih kot država in kot del predsedovalnega tria zastavili. Slovenija je v člankih in prispevkih uglednih svetovnih medijev kar naenkrat videti kot zaprta, nestrpna, neliberalna država, ki svoje politično zavetje vidi v mednarodni aliansi skrajno desnih populističnih in (pol)avtorskih režimov, s katerimi jo družijo identičen način vladanja, obvladovanja medijev, širjenja laži, sovraštva in nestrpnosti.

Kako zelo je v vladnih očeh mednarodni ugled in položaj Slovenije zgolj žeton v notranje-politični igri avtorskega prevzemanja oblasti izostreno kaže nedavna epizoda, ko se je Vlada Republike Slovenije z namenom

nadaljnega izogibanja izpolnitve zakonitih obveznosti do *Slovenske tiskovne agencije* (STA) »samoovadila« pred Evropsko komisijo z za lase privlečeno tezo o nedovoljeni državni pomoči. Osupla odgovora kar dveh pristojnih evropskih komisark, Vestagerjeve in Jourove, ne razgaljata le nedopustnih vladnih pritiskov na neodvisnost medijev, ampak tudi žalostno sliko dogajanja v Republiki Sloveniji sredi najhujše epidemije.

V letu ko praznujemo 30. obletnico razglasitve samostojnosti, **ravnanja predsednika vlade nasprotujejo vsem postulatam, temeljem in ciljem osamosvojitve**. So tudi v diametralnem nasprotju z nacionalnimi interesi, kot jih določajo sprejeti normativni dokumenti in v nasprotju s kulturo ravnanja države članice EU, ki si proaktivno prizadeva za mednarodni ugled, spoštovanje, upoštevanje in umeščenost.

Ad 3 / Ker se vlada pod njegovim vodstvom ni znala učinkovito spopasti z epidemijo covid-19 in je Slovenijo privedla v vrh tragične svetovne lestvice umrlih na milijon prebivalcev.

Po pomladnem valu epidemije covid-19, ki jo je zaznamovala serija spornih in nepreglednih nabav zaščitne opreme, ki so predmet preiskav kriminalistov, Komisije za preprečevanje korupcije in Računskega sodišča, bi morala vlada izvesti obsežne in skrbno načrtovane priprave za drugi, jesenski val – a ga je pričakala povsem nepripravljena. Od tod prepozni in kampanjski ukrepi, nejasna in grozeča komunikacija ter dramatično visok smrtni davek, predvsem med najstarejšimi. Dnevni prirastek števila okuženih se že nekaj mesecev praktično ne zmanjšuje, število umrlih v zadnjih mesecih je bilo med 30 in 50 dnevno, bolnišnične kapacitete in zaposleni v njih pa so ves čas na meji zmogljivosti. Decembra 2020 je bila presežena številka 100.000 okuženih, januarja 2021 pa je zaradi covida-19 umrl že tritisoči državljani Republike Slovenije. Če pogledamo podatke o številu umrlih na milijon prebivalcev in presežni smrtnosti med najstarejšimi, **ima Slovenija v obdobju drugega vala epidemije statistično dokazano najmanj uspešno vlado na svetu!**

Slovenija ne more dopustiti, da ji vsak dan umre za en avtobus ljudi, kaj šele, da bi se epidemija še naprej nekontrolirano odvijala ob sprotih nedomišljenih improvizacijah vlade SDS pod vodstvom Janeza Janše. On objektivno – zaradi načina centralno-komandnega vodenja pa tudi subjektivno – nosi največjo odgovornost, da so bile v preteklih devetih mesecih narejene napake na treh ključnih področjih.

Prvič, **absolutna nepripravljenost na drugi val**. V mesecih po koncu prvega vala vlada ni pripravila niti zdravstvenih zmogljivosti (postelj in osebja na intenzivni negi), niti ustreznih zmogljivosti za testiranje, digitalizacije postopka testiranja in spremljanja okuženih, niti ni pripravila protokolov za ravnanje v primeru porasta okužb. Tako na splošni ravni kot v zdravstvenih ustanovah in DSO-jih je vlada popolnoma zatajila.

Drugič, **vlada ni analizirala niti poskušala razumeti, kje in zakaj se epidemija najhitreje širi**. Prek odgovornih ustanov ni prednostno vzpostavila sistematičnega zbiranja relevantnih podatkov o izvoru okužb, ki bi omogočili sprejemanje smiselnih ciljanih ukrepov za preprečevanje širjenja epidemije, niti

se ni potrudila, da bi spremljala napovedi in razvoj drugega vala epidemije, ampak je dva meseca povsem neutemeljeno prevaljevala krivdo na neodgovorno mladino med poletjem, na protestnike, na zasebna druženja in splošno neodgovornost ljudi. Vendar večino novih okužb že od avgusta 2020 najdemo v starostni skupini med 25 in 64 let, torej v aktivni populaciji. Ta ima v starosti med 25 in 64 let po 30. avgustu 2020 konsistentno visok delež novih okužb na ravni več kot dve tretjini (med 67 % in 73 %), medtem ko je bil ta delež med mlajšimi od 25 let ves čas pod 20 % in upada. Po zaprtju vrtcev, šol in univerz delež okužb med aktivno populacijo ostaja na ravni okrog 70 %.

Da je **vir konstantno visokega števila okužb v delovno aktivni populaciji**, je šele zadnji teden novembra 2020 potrdil tudi NIJZ, ko je končno objavil podatke na podlagi vprašalnika med okuženimi. Ti podatki kažejo, da se glavnina novih okužb ne nanaša niti na zasebna druženja niti na trgovine ali bolnišnice ali DSO-je, pač pa **se polovica vseh okužb nanaša na delovna mesta in družine** (ob tem, da četrtnina ni želela razkriti vira okužbe). Okuženi ljudje hodijo v službe in tam širijo okužbo ali pa okužbo prinesejo iz službe domov, od tod pa se širi v druge delovne organizacije in drugam. Po ocenah raziskovalcev je v prvem valu na delovnih mestih delalo manj kot 30 % ljudi, v drugem valu pa jih na delovnih mestih ostaja kar okoli 70 %. Vlada dela od doma ni ne motivirala ne promovirala ne zahtevala v dejavnostih, kjer bi bilo to mogoče.

Tretjič, zaradi prevlade ideoloških in političnih tem nad strokovnimi je vlada povsem **spregledala prava žarišča okužb in sprejemala zmedene in kontroverzne ukrepe**, ki k omejevanju epidemije niso mogli prispevati. Ker ni želela videti žarišč okužb na delovnih mestih, vlada ni mogla sprejeti ukrepov, ki bi epidemijo lahko zaustavili. Zato ji je decembra 2020 ušla izpod nadzora, kar je le zadnja v seriji napak, ki so oktobra in novembra krojile dinamiko epidemije: po eni strani je vlada zamujala oziroma začasno prenehala z izdajo karantenskih odločb, hkrati pa omejila in nato popolnoma prekinila sledenje stikov okuženih, zaradi česar ljudje s sumom na covid-19 ali z blagimi simptomi niso mogli ostati doma in so se prosto gibali oziroma hodili na delo. Zaposleni niso imeli odločb in se niso mogli testirati, zato so kljub tveganim stikom morali prihajati na delo, saj niso imeli nobenega dokumenta, s katerim bi izkazovali stik in ki bi jim hkrati nalagal obveznost, da ostanejo doma in jim tudi omogočil prejemanje denarnega nadomestila za odsotnost. S tem je vlada povsem izgubila nadzor nad epidemijo.

Pravne posledice, finančno nadomestilo za odsotnost z dela in vprašanje, kdo nosi stroške tega nadomestila, so se po nelogičnih in z vidika širjenja epidemije celo škodljivih vladnih »rešitvah« razlikovali glede na to, ali se je zaposleni okužil na delovnem mestu ali zunaj delovnega mesta, če je do stika prišlo na delovnem mestu ali zunaj delovnega mesta itd. Različne pravne posledice so tudi med režimom karantene in izolacije. Zato delodajalci na eni strani niso bili motivirani za odkrivanje okužb (prej nasprotno). Na drugi strani pa se zaposleni bojijo bodisi izgube službe bodisi zmanjšanja svojega dohodka, če priznajo, da so se okužili zunaj službe in še naprej hodijo na delo. Posledica obeh primerov in prikrivanja okužb na strani delodajalcev in zaposlenih je bila, da **se je okužba hitro širila po podjetjih, nato znotraj družin in naprej prek družinskih članov v druga podjetja, DSO-je, bolnišnice, trgovine itd.**

Pri širjenju epidemije torej ne gre za neodgovornost državljanov, pač pa za **sistemsko pogojeno neodgovornost**, ker je vlada z nerazumno, zapleteno in represivno ureditvijo podjetja in zaposlene prisilila v opisano vedenje. Podjetja niso motivirana, da bi delavce pošiljala domov, saj s tem stroški bolniške padejo nanje, medtem ko okuženi zaposleni naprej prihajajo na delo zaradi strahov pred izgubo službe ali dohodka.

Zamujanje s strategijo cepljenja je le zadnji dokaz tega, da se vlada ukrepov loteva napačno: brez upoštevanja vseh strok in brez zadostnih podatkov. Zato državljanom tudi ne zna pojasniti razlogov za posamezne ukrepe, kar je prvi predpogoj za njihovo upoštevanje. Predstavitel vladnega načrta cepljenja šele v trenutku, ko so v državi že prva cepiva, je bistveno prepozna, saj bi morali kadrovske in prostorske kapacitete načrtovati bistveno prej. Namesto, da bi vlada pravočasno načrtovala centralno evidenco cepljenja, vsak zdravstveni dom razvija svojo aplikacijo! To dejstvo ne otežuje le komunikacije, ampak onemogoča predvidljivost za državljanke, s čimer povzroča dvom v ukrepe in cepljenje, ko bi ravno potrebovali največjo možno stopnjo zaupanja vanje.

Ob vseh navedbah, s čim vse je vlada zamujala in česa vse ni storila za zaježitev okužb, ne moremo mimo **načina, na katerega je vlada sprejemala ukrepe, ki veljajo**. Vlada se namreč očitno ni zavedala, da z omejitvenimi ukrepi posega v polje ustavno varovanih pravic posameznikov. Zato jo je moralo Ustavno sodišče (z *Odločba US št. U-I-83/20* z dne 27. 8. 2020) opozoriti, **da dlje ko ukrep traja, bolj invaziven postaja poseg – in ji naložilo periodično preverjanje stanja z epidemiološko stroko in prilagajanje (z razumno mero previdnosti) omejujočih ukrepov za naprej.**

Poseg v človekove pravice je namreč možen, mora pa nujno temeljiti na opravljenem testu sorazmernosti oz. prepovedi prekomernih posegov, kakor ga je razvilo Ustavno sodišče:

- ali je poseg nujen v tem smislu, da cilja ni mogoče doseči brez posega oziroma da cilja ni mogoče doseči s kakšnim drugim in blažjim posegom?
- ali je poseg primeren za doseg zasledovanega cilja na način, da je zasledovani cilj sploh mogoče doseči?
- ali je teža posledic sorazmerna vrednosti zasledovanega cilja ali koristi, ki bo nastala?

Poseg je ustavno dopusten šele, če prestane vse tri vidike testa.

Vlada tudi po tem opozorilu ni spremenila pristopa. Iz javno objavljenih zapisnikov vladne svetovalne skupine, ki jo vodi prof. Bojana Beovič, je jasno razvidno, da **vlada ni upoštevala njenih priporočil**, da je sprejemala ukrepe, ki jih ni predlagala skupina in da tedenskega preverjanja stanja s stroko ni bilo. Na njen ignorantski odnos do opozoril Ustavnega sodišča jasno kaže tudi vladna blamaža z neobjavljenimi sklepi o podaljšanju ukrepov, še najbolj pa primer šol za otroke s posebnimi potrebami, kjer je vlada te šole odprla šele po dvakratnem posegu ustavnega sodišča.

Zakaj je Karl Viktor Erjavec pravi kandidat za mandatarja nove Vlade Republike Slovenije?

Karl Viktor Erjavec se je kot novoizvoljeni predsednik Demokratične stranke upokojencev Slovenije – DeSUS takoj po izvolitvi kritično opredelil do spornega delovanja vlade pod vodstvom Janeza Janše in sprejel ključna vrednotna in programska izhodišča, ki so v *Koalicijo ustavnega loka* na pobudo dr. Jožeta P. Damjana povezala štiri opozicijske stranke. Z odhodom iz vladne koalicije je Desus prispeval k temu, da sta se poglobljeno politično in programsko sodelovanje opozicije ter njen enoten nastop lahko nadaljevala in segla tudi med dotedanje stranke vladajoče koalicije, kar je bistven predpogoj za uspeh konstruktivne nezaupnice.

Karl Viktor Erjavec se je rodil 21. junija 1960 v Aiseauju v Belgiji. V Belgiji je obiskoval pet razredov osnovne šole, po vrnitvi v Slovenijo pa dokončal osnovno šolo in gimnazijo v Kranju ter diplomiral leta 1985 na Pravni fakulteti v Ljubljani.

Svojo službeno pot je začel v gospodarstvu, nadaljeval leta 1990 v občini Kranj, kjer je bil član izvršnega sveta in sekretar za občo upravo in pravne zadeve. Leta 1995 se je zaposlil pri Varuhu človekovih pravic in do leta 2001 opravljal naloge direktorja urada Varuha. Leta 2001 je postal državni sekretar na ministrstvu za pravosodje. Leta 2004 je postal minister za obrambo, leta 2008 minister za okolje in prostor, leta 2012 podpredsednik vlade in minister za zunanje zadeve in opravljal to funkcijo do leta 2018 ter ponovno opravljal funkcijo ministra za obrambo ter podpredsednika vlade do 13. marca 2020.

Od maja 2005 do januarja 2020 je bil predsednik *Demokratične stranke upokojencev Slovenije – DeSUS*. 5. decembra 2020 je ponovno postal predsednik *Demokratične stranke upokojencev Slovenije – DeSUS*.

V petnajstletni politični karieri je bil šestkrat izvoljen za ministra v različnih vladah RS. Leta 2008 je sodeloval pri prvem predsedovanju Slovenije Svetu Evropske unije in od vseh dosedanjih ministrov Republike Slovenije največkrat sodeloval na sestankih svetov ministrov v Bruslju in Luxembourg. Slovenijo je zastopal in predstavljal na številnih mednarodnih konferencah v OZN, NATO, OECD, OVSE in tudi na številnih regionalnih konferencah. V svoji petnajstletni ministrski karieri je imel številna bilateralna srečanja na ministrski ravni, kot tudi na ravni predsednikov držav ter predsednikov vlad. V tem času se je srečal z vsemi generalnimi sekretarji najpomembnejših mednarodnih organizacij.

Kot dolgoletni član različnih vlad zelo dobro pozna delovanje in postopke vlade in Državnega zbora. Kot predsednik politične stranke tudi zelo dobro pozna delovanje koalicijskih vlad in način usklajevanja političnih zadev med koalicijskimi partnerji.

Karl Viktor Erjavec je tako s svojimi političnimi, strokovnimi in mednarodnimi izkušnjami oseba, ki ima vsa potrebna znanja in veščine za vodenje vlade v tem zahtevnem obdobju, ki je pred Slovenijo.

Zaradi vsega navedenega in izhajajoč iz namere, da zagotovimo:

- *učinkovitejše, bolj konsistentno in strokovno podprto spopadanje z epidemijo Covid-19,*
- *nedotakljivost načela delitve oblasti med zakonodajno, izvršno in sodno ter nedvoumnost in brezizjemnost vladavine prava in neodvisnost sodstva,*
- *učinkovit boj proti revščini, neenakosti in socialni izključenosti ter zagotovitev dostojne starosti,*
- *krepitev neodvisnosti ustanov, ključnih za transparentno delovanje države ter javnih medijev, nevladnih organizacij in civilne družbe,*
- *stabilna in redna delovna mesta z višjo dodano vrednostjo, predvidljivo podjetniško okolje s finančnimi spodbudami za ustvarjalne preboje,*
- *povrnitev veljave stroke v ključne državne ustanove ter obračun s korupcijo v vrhovih oblasti,*
- *vlaganje v kvaliteto in dostopnost sistemov javnega zdravstva, šolstva in dolgotrajne oskrbe ter odmik od prepuščanja izvajanja privatni iniciativi in prostemu trgu,*
- *stabilno in povečano vlaganje v znanost in kulturo in zaustavitev nesmiselnih investicij v oboroževanje,*
- *systemske rešitve za polno kompatibilnost Slovenije z Zelenim dogovorom EU in digitalno preobrazbo in izdatna krepitev kapacitet za pripravo in realizacijo večjih razvojnih in infrastrukturnih projektov, financiranih iz evropskih sredstev,*
- *zniževanje emisij toplogrednih plinov skladno s cilji Pariškega podnebnege sporazuma in ohranjanje biodiverzitete kot ključno vodilo okoljskih, socialnih, gospodarskih in infrastrukturnih politik,*

ter povrnemo upanje in zaupanje, da mora znati oblast državljanom in državljanom

ne le pomagati preživeti, ampak zagotoviti pogoje za to, da skupaj bolje živimo,

spodaj podpisani poslanke in poslanci predlagamo,

da Državni zbor izglasuje nezaupnico dosedanji vladi tako, da za novega predsednika Vlade Republike Slovenije izvoli Karla Viktorja Erjavca.

Ljubljana, 14. 1. 2021

Podpisani Karl Viktor Erjavec, rojen 21. 6. 1960, stanujoč Stara cesta 21, 4202
Naklo

S O G L A Š A M

s kandidaturo za predsednika Vlade Republike Slovenije.
